

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

ΗΘΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

SIVE

G N O M I C I

POETAE GRAECI

AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM

FIDEM EMENDAVIT

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

EDITIO NOVA CORRECTA NOTISQUE

ET INDICIBUS AUCTA.

L I P S I A E,

SEMITIBUS GERH. FLEISCHERI JUN.

1 8 1 7.

1910

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

RESEARCH REPORT

NO. 10

BY

W. L. BAKER

AND

W. F. GAY

CHICAGO, ILL.

1910

1910

LECTORI

S. D.

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK

REGIAE INSCRIPTIONUM

ET HUMANIORUM LITERARUM ACADEMIAE

SOCIUS.

Quum a me Sophoclem iamdudum expectes, miraberis; Lector amice, nec forte moderate feres, libellum tibi obtrudi, qui nihil habet cum illo commune. Sic iam questi sunt ex amicis etiam meis nonnulli, quum necopinantibus illis, longeque alias res meditari me putantibus, prodierunt cura mea aliquantulum expoliti Argonauticorum Poëta, et facetissimus veteris comœdiæ scriptor. Bono animo es: explebitur cum Deo expectatio desiderii tui. Praelum tandem subiit Princeps Tragicorum: excusa iam sunt Scholia omnia, quorum de edendi ratione non ita pridem

sententiae suae participes fecit literatos omnes in Eruditorum Diario Vir morum probitate, integritate vitae, doctrinae elegantia apud bonos omnes maxime commendatus, et supra impurissimorum scurrarum calumnias et conyicia, immensum quantum euectus. Perductae sunt item ad finem quatuor Tragoediae; quinta operas exercet. Inceptum opus, quantum per me licebit, non intermittetur; nec tamen ita properabitur, ut festinationis olim poenitendum mihi sit, neu, si quid mihi interea diversum arriserit, animo ut non geram morem. Datam fidem praestitutum me spero; sed videto: in diem certam non promisi; nam a Sophoclis studiosis pignora pelliciendo, argento quemquam circumdaxi, quod faciunt hodie nebulones quidam perditissimi, ita ut integrum mihi semper futurum sit, uti legitima exceptione. Iam vero, quanam fuerit in edendo hoc libello ratio consilii mei, paucis doceendus es. Poëtarum, quos Gnomicos vocant, editionem accuratam et venustam nullam videram. Veteris sapientiae, Graecaeque elegantiae studiosis gratum me facturum quid putavi, si eis enchiridion

hoc nitidius politiusque ornatum traderem. Theognidem, qui agmen hic ducit, primus in lucem edidit Aldus Manutius, cuius liber instar est veteris apographi, quo ipse usus est. Codicis illius vitium, ut in principem editionem, sic ex ea in ceteras omnes permansit, quod quale sit, cuius hanc novam cum aliis conferenti statim in oculos incurret. Nempe Theognidis poësis quae superest, non est continuum opus, sed ex fragmentis constat e variis illius hominis elegiis aut poëmatibus excerptis.*) Illam ad quatuor codices Bibliothecae Regiae contuli, quorum in tribus sententiae fere ad eundem modum distinctae sunt, quo in hoc libello. Singulae vel in capite habent literam maiusculam miniatam, vel litera illa carent, vacuo reflecto spatio, ubi peritioris calligraphi manu

[*) Valokharjus ad Euripid. Phoeniss. p. 164, b. Theognidis reliquias dicit male consarcinatas. Idem ad Xenophont. Memorab. p. 259. sq. Ern.: „Videntur, quae nobis supersunt, Theognidea ex variis Elegiis confata.“ Quid quod pro Anthologia e variorum poëmatibus decerpta habuit Heynius ad Homer. II. T. VII. p. 720. „Quae habemus [Theognidea], inquit, satrago sunt ex pluribus ac diversis poëtis, quae tamen ad Cynnum scripta sunt, pro antiquioribus haberi possunt.“]

pingenda erat. Praeterea qui primus far-
raginem illam coagmentavit, Theognideis
versus plurimos immiscuit aliorum aucto-
rum, Tyrtæi, Mimnermi, et maxime So-
lonis. Poterant quidem illi inter Theo-
gnideos relinqui, si Theognis seorsim et
sine ullo comitatu excuderetur; sed quum
adiunctos habeat illos ipsos scriptores,
quorum possessionem invaserat, interdicto
adversus eum agi, tum aequitatis, tum
conciuntatis ratio postulabat; qua de re
in notis dixi.

Insunt huic editioni omnia, quae con-
tinet pars altera editionis Poëtarum mi-
norum Graecorum Radulphi Winterton,
Cantabrigiae excusae anno MDCLXXVII.
praeter Orphei, vel nescio cuius id no-
men mentiti, fragmenta tria, quae in Or-
phicorum editione Gesneriana legi satius
visum est, ideoque removenda duxi. Sed
horum in locum Cleanthis pulcherrimum
Hymnum suffeci; insuperque Hesiodi Poë-
ma *ἠθικόν*, si quod aliud, huic collectioni
addidi. Pseudo-Phocylidis carmen ex iis-
dem Regiis codicibus emendavi, qui Theo-
gnidem continent, quorum unus Hesiodum

etiam habet. Alia quaecunque omnia Stobaei Florilegium servavit, ad scriptum codicem Bibliothecae Regiae collata, longe emendatius quam antea in hoc libello exhibentur. Solonis inter veteres Sapientes praestantissimi non pauca solum fragmenta, sed quaecunque ad nostram aetatem pervenerunt et conquiri potuerunt,*) secundis curis limatiora in hanc collectionem intuli. In Comicorum vero sententiis fragmenta aliquot, quorum partem tantum Winter-toni editio exhibet, integra dedi, ex auctoribus qui ea servarunt.

Latinam versionem plerisque horum carminum adiungi solitam, ut tironibus damnosam, doctoribus inutilem, consulto omisi. Ne tamen hic libellus omni utilitatis aut voluptatis fructu careret, quem capere possent qui literis graecis haud fuerunt imbuti, sententias et fragmenta ab Hugone Grotio, aliisque summis viris eleganti carmine latino reddita singulis graecis subieci. Notas addidi breves, criticas fere et graecae lectionis constitutionem spectan-

[*) De Solonis reliquiis nonnulla habet Valckenarius ad Herodot. p. 434.]

tes. *) Anthologiam sententiarum parallelarum e graecis latinisque Poëtis facere perfacile fuisset; sed inutili mole librum onerare nolui. Stobaeum adeant et florilegia latinorum Poëtarum, qui, quot diversis modis res eadem possit enuntiari, perpendere amant. Pauca sunt haec, quibus te volebam, Lector amice; nec te diutius demorabor. Fruere hac nostra opella, quae si tibi tuisque ita, ut fore confido, erit accepta et utilis, otium mihi tranquilum et diuturnum precare, quod nulli alii rei libentius impendam, quam ut bonarum literarum studiis commodem.

Dabam Argentorati 13. Martii 1784.

[*) Hae notae in Argentoratensi editione, ut in omnibus Brunckianis, textum poëtarum sequentes posteriorem libri partem conficiunt: cuius ordinis rationem reddit ipse Brunckius in praefatione ad Comicum paulo post initium. Nos commodioris usus gratia singulis versibus, quo quaeque pertinebat, substravimus: id quod lectores meminisse oportet, sicubi in textu editum viderint, quod in notis, scriptis, ut videtur, post textum iam typis expressum, certe aliquanto post excusis Argentorati, retractatus.]

G N O M I C I

P O E T A E G R A E C I.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΚΑΛΛΙΝΟΥ ΕΦΕΣΙΟΥ.

Μίχρῖς τεῦ κατάκεισθε; κόντ' ἄλκιμον ἔξετε θυμόν,
ὦ νέοι; οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιπερικτίονας,
ᾧδε λίην μεδιέντες; ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
ῆσθαι· ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.

* * * * *

5 καὶ τις ἀποθνήσκων ὕστατ' ἀκοντισάτω.
τιμῆν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ, μάχεσθαι
γῆς περὶ, καὶ παίδων, κουριδίης τ' ἀλόγου,
δυσμενέσιν· θάνατος δὲ τότ' ἔσσειται, ὅσπότε κεν δῆ
Μοῖραι ἐπικλώσωσ'· ἀλλὰ τις ἰθὺς ἴτω
10 ἔγγος ἀνασχόμενος, καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ
ἔλσας, τὸ πρῶτον μὴ γνυμένον πολέμου.

Fragmentum e CALLINI Elegia servavit Stobaeus Tit. LI. De Callino, Elegiacorum poetarum antiquissimo, quaedam lectu digna sunt in Actis Academiae Parisiensis T. VII. p. 364. [Conf. liber bonae frugis, Io. Valent. Franekii Callinus sive quaestionis de origine carminis elegiaci tractatio critica. Acced. Tyrtaei reliquiae cum prooemio et critica annotatione. Alton. et Lips. 1816. 8.] Tertius hexameter in Stobaei codd. omissus et: eius in locum Camerarius, versum hunc suffecit:

ἐν νῦ τις ἀσπίδα θίσθω ἐν ἀντιβίοις πολεμίζων.

quem recepit et in versione expressit Grotius. BRUNCK.

8. θάνατος δὲ τότ' ἔσσειται, ὅσπότε κεν δῆ. Sic bene Stobaei liber scriptus. Grotius edidit δὲ ποτ' ἔσσειται, ὅσπότερον δῆ. BRUNCK.

- οὐ γὰρ κως θάνατόν γε φυγεῖν εἰμαρμένον ἔστιν
 ἄνδρ', οὐδ' ἦν προγόνων ἢ γένος ἀθανάτων.
 πολλάκι δηϊότητα φυγῶν καὶ δοῦπον ἀκόντων
 15 ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου.
 ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἔμπης δῆμῳ φίλος, οὐδὲ ποθεινός·
 τὸν δ' ὀλίγος στενάχει καὶ μέγας, ἦν τι πάθῃ.
 λαῶ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρός
 θνήσκοντος· ζῶν δ', ἄξιος ἡμιθέων.
 20 ὥσπερ γὰρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶσιν·
 ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μῦθος ἐών.

17. ἦν τι πάθῃ. *si in pugna ceciderit.* De hoc euphemismo vide quae notavimus ad Comici Concion. 1105. Idem in Pace 169.

ὡς ἦν τι πεισῶν
 ἐνθιένδε πάθῳ, τοῦ μου θανάτου
 πέντε τάλανθ' ἢ πόλις ἢ Χίων
 ὀφλήσει.

Quandoque additur κακόν, ut in Euripidis *Androm.* 89.

ἀλλ' εἰμ', ἐπεὶ τοι γ' οὐ περίβλεπτος βίος
 δούλης γυναικός, ἦν τι καὶ πάθῳ κακόν.

Quos versus protuli, ut levem maculam e priori senario abstergerem. Male editum est ἐπειτοὶ μου —. BRUNCK. Falli Brunckium, docuit Porsonus ad Euripid. *Med.* p. 448. ed. Lips. alter. Xenophon de Rep. Athen. prope fin. ἐπεὶ τοι καὶ οὕτως ἔχει. Morus: „L. ἐπειτοίγε, *siquidem.* καὶ non habet locum.“ Erravit vir egregius. Longinus sect. XXIII. extr. ἐπεὶ τοι τὸ πανταχοῦ κώδωνας ἐξῆφθαι λίαν σοφιστικόν. Scribendum esse ἐπεὶ τοι καὶ τὸ πανταχοῦ —, non dubitabis, si contuleris diversitatem scripturae e Codd. enotatam in edit. Weisk. p. 591.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

GALLINI EPHESI

ELEGIA

INTERPRETE HUGONE GROTIŌ.

Quonam hic usque tepor, Iuvenes, quando ignea
vobis

vis animi? Non vos Amphiperictyonum
tam segnes censura movet? vos alta putatis
otia, quum tellus undique marte fremat.
Iam quicumque vir est, scutum ferat obvius hosti,
et iaculum vibret vel moriente manu.

Gloria namque ingens adoriri cominus hostem
pro grege natorum coniugeque et patria.

Fortibus et pavidis condicto tempore mortem
Parca feret. Rectum quilibet interea
protendat gladium, clypeo generosa recondens
pectora, dum primo sanguine pugna calet.

A fato nulli mortis fit gratia, non si
auctores generis sit numerare Deos.

Saepe aliquem elapsam circumstridentia tela,
in lare privato mors inopina rapit:
mors vilis populo, et nullum meritura favorem.

Fortem plebs celebrat, grataque nobilitas,
sive cadens populi gemitus expressit amantis,
seu vivens auget semideum numeros,
vertitque in se oculos ceu celso vertice turris:
quippe unus multos laudibus exsuperans.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX POETARUM

QUORUM CARMINA AUT FRAGMENTA HOC
SYNTAGMATE CONTINENTUR.

ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

(Numeri paginas indicant.)

A.

Alexis. 255.
Amphis. 256.
Anaxandrides. 256.
Antiphanes. 257.
Aposiodorus. 259.

C.

Callimachus. 192.
Callinus. 87.
Cleanthes. 203.
Clearchus. 281.
Crates. 274.

D.

Diodorus. 272.
Diphilus. 260.

E.

Eratosthenes. 194.
Eriphus. 278.
Eubulus. 273.
Euenus. 190.

G.

Gnōmae. 300.

H.

Hesiodus. 212.
Hipparchus. 274.

L.

Linus. 184.

M.

Menander. 261.

Menecrates. 194.
Metrodorus. 196.
Mimnermus. 99.
Monosticha. 300.

N.

Naumachus. 176.
Nicostratus. 275.

P.

Panyasis. 186.
Pherecrates. 275.
Philemon. 267.
Philippides. 276.
Philippus. 275.
Phocylides. 125.
Phocylides Pseudonymus.
152.
Posidippus. 195. 278.
Pythagoras. 145.

R.

Rhianus. 188.

S.

Simonides. 128.
Solon. 104.
Sotades. 276.

T.

Theognis. 3.
Timocles. 279.
Tyrtaeus. 89.

INDEX IN NOTAS.

A.

- ἀαδής. 25.
 ἀβροχαιήεις. 132.
 ἀγανόφωνων antepaenultima
 producta. 158. [Cyclicus
 poeta apud Scholiast. ad
 Euripid. Orest. 1592. Barn.
 χροσίην, φύλλοισιν ἀγαν-
 νοῖσι κομόωσαν. Clarissi-
 mus Matthiae edidit sim-
 plici *v*; ἀγανοῖσι.]
 ἀγκυλομήτης; ἀγκυλόμητις.
 214.
 ἄγνοια et ἄνοια confusa. 328.
 ἀγνύναι cum digamma. 231.
 ἀδεικτος. 163.
 ἀδηνειή. 131.
 ἀδηνής. 131.
 Adiectivum a substantivo
 structurā disparatum. 230.
 αἰεΐδεν. De futuro h. v. 3.
 Aeschines orator. 156.
 ἀθανασία. De quantitate h.
 v. 278. ἀθανασία et εὐθα-
 νασία confusa. 278.
 ἀθάνατος. De quantitate h.
 v. 278.
 αι infinitivorum elisum.
 241.
 αι et ε confusa. 42.
 ἀκέφαλοι versus. 71, 231.
 ἀκραής. 239.
 Alcathous. 54.
 ἀλεινός, calidus. 158.
 ἀλεινός, vitandus, barba-
 rum. 158. [Libri Ba-
 rocciani scriptura ex-
 pressa est ex Hesiodi
 carmine extr. Conf. Cal-
 limach. H. in Cerer. 25.]
 Alexis. v. infra s. v. κελίξ.
 ἄλλοτε ἄλλως etc. 14, 108.
 ἀληστήρ, ἀληστής. 216.
 ἄμαν, ἀμασθαι. 229.
 ἄμαξα, ἄμαξα. 30.
 ἀμετροί, ἀμέτρως. 164.
 ἀμήτωρ. 129.
 ἀμφι et οὐνεκον posita. De
 παραλλήλου. 169. sq.
 ἄμω indeclinabile. 159.
 ἄν pro ἐάν positum corri-
 piatur an producatür 91.
 Conf. not. ad p. 269.
 ἀναγκαῖος. 25.
 ἀνακλήτωρ. 273.
 ἀναλλοκω. De augmento
 h. v. 274.

Anapaestus in pari sede
versuum iambicorum.
131.

ἀνάσχετος. 11.

ἀνάντιν. De constructione
h. v. 5.

ἀνήρ. De quantitate pae-
nultimae 306.

ἄνοια et ἄγνοια confusa. 326.

ἀνοχεταις 11.

ἀντικρίειν ἀντίμοις. 162.

Aoristus sententiam indi-
cans generalem. 227. Ao-
ristus medii passiva si-
gnificatione. 166. [Add.
Leonid. Tar. LXII. 2.

Etiā in Callimachi H. in
Apoll. init. εἰσεῖσατο vide-
tur positum pro εἰσεῖσθη.]

ἀπάλαμνος, ἀπάλαμος. 24.
215.

ἀπάτωρ. 129.

Apollonius Rhodius. 169. sq.

ἀπονίπτεσθαι. 66.

Ἀρχεφόντης. 215.

Aristophanes. 148.

ἀρόμναι. 215.

ἄροτος et ἄροτρον confusa.
76.

ἄροτρον κόρος. 168.

Articulus a substantivo se-
iunctus interserto prono-
mine. 56.

ἀρχὴ καὶ τελευτὴ καὶ μέ-
σον. 3.

ἄσπετος synizesin passum.
133.

Attractio. 255. [Aliud at-
tractionis genus tetigi in
not. ad Epistol. Pythagor.
p. 300. Orell.]

ἀτρέσθαι. 170.

ἀνθις. 214.

ἀνύθη. 129.

ἀντις. 214.

ἀντομήτωρ. 129. [Prorsus
geminum est ψευδοπάτωρ

Callimachi H. in Ceter,
99.]

αὐτός. ὡτός. 27. 47. 62.

αὐτοῦ de persona secunda.
305. 327.

B.

βαθυκρήτης. 14.

βαίνειν de coitu. 16.

βασιλῆς. 224.

Βιβλινος. 239.

βλαπτειν i. q. στερείν. 94.

βοή. ὅσον ἀπό βοῆς ἔνκα.
170.

βρόχος priori producta. 71.

Βύβλινος. 239.

Γ.

γαλή 259.

Δ.

Dativi pluralis vocalis qua-
tenus elidatur. 5.

δε in apodosi. 226.

δεικνύειν. 163.

δεινός. 9. sq.

δειπνολόγη. 4. 244.

Demonax. v. infra s. v.
ὑπερθεός.

Demosthenes. 155.

δεννάζειν. 77.

δεσμός et πίδαη iuncta. 135.

δηλίφων barbarum. 179.

διακρίνειν. 100.

διάκτομος. 215.

διομήτωρ. 129.

Δίος. 225.

δίχα. 9. [Aeschylus Pro-
meth. 935. Br. ὅσον τὸ τ'
ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν

- διχα. Choëph. 774. Sch.
 alt. ἔχεις τε πῶν λελεγμέ-
 νων διχα;]
 διχόμυθος. 9.
 δολομήτης, δολομήτης. 214.
 δοραὶ αἰγῶν. 7.
 δούλιος an i. q. δόλιος. 41.
Dualis pro plurali usurpa-
tus. 220. **Dualis aoristo-**
rum persona III. in — or.
 221.
 δύο, δύν. 525.
 δυοαίς. 239.
 δύοσμαι. De quantitate h.
 v. 56.
 δύο. v. s. v. δύο.
 δωρεῖν. 216. [Activum iam
 usurpavit Homerus, si
 fides libello de Homeri-
 ca pœsi, quem alii tri-
 buunt Plutarcho, alii
 Dionysio Halicarnassen-
 si, p. XL. extr. Barnes.]

E.

- εἶαρ synizesin patitur. 255.
 εἰκτόν de persona secunda.
 305. 327.
 εἰβδομάς eliciendum e præ-
 gresso ἐπτά. 110.
 εἰ cum coniunctivo. 94. 106.
 εἶθε cum infinitivo. 106.
 [Cum Euripideis compa-
 randa Homericæ Odys.
 XXIV. 376. 377. ubi par-
 ticulae optandi αἰ γὰρ
 eadem ratione regunt in-
 finitivum iunctum nomi-
 nativo participii.]
 εἰδίξεν. 145.
 εἰκέν τόπον, ἐκ τόπον. 94.
 εἶναι. Coniunctivus εἶω,
 εἶης, εἶη. 170. 238. εἶμεν.
 18. Ellipsis coniunctivi. 22.
Ellipsis imperativi. 157.

- [v. Schol. ad Pindari O.
 XIV. 21. — Num forte
 haec ellipsis etiam ibi ob-
 tinet, ubi infinitivus cum
 accusativo ἐπιταγματικῶς
 aut ἐγκτικῶς positus est?]
 εἶνεμεν an in scenæ locum
 habuerit. 308.
 εἶς i. q. μόνος. 157.
 εἶς et ἐκ confusa. 274.
 εἰσαίρεσθαι i. q. προσφέρει-
 σθαι. 65.
 εἶω et εἶω confusa. 7.
 ἐκ et εἶς confusa. 274.
 ἐκ et εἶδ confusa. 25. [Mo-
 nui de hac confusione in
 Melet. p. 69. Satis fre-
 quentem esse, docent no-
 tae Uptoni ad Dionys. Hal.
 de compos. verb. p. 162,
 Lips., Weiskii ad Lon-
 gin. p. 571., Schneideri
 ad Aristotel. H. A. T. III.
 p. 259. T. IV. p. 154. et
 ad Xenophont. Opusc.
 Polit. p. 56., Schleusneri
 Cur. noviss. in Phot. col.
 526., Astii ad Theophr.
 Char. p. 95.]
 ἐκτρέπελος. 25. [V. not. ad
 Pindari Pyth. IV. 186. ubi
 unice verum puto ἐκτρέ-
 πελον.]
Ellipsis verbi finiti e se-
quente oratione subau-
diendi. 228. verbi cognati.
 10. 59. 14. verbi rarior.
 42. totius sententiae. 240.
 [Conf. v. 607. Nisi forte
 h. l. plene interpungend-
 um post λιμὸν, versus-
 que 605. et 606. iungendi
 praecedentibus. Quod si
 probas, versus 605. et
 604. pro parenthesi sunt
 habendi.]
 ἐμβρυος, ἐμβρυον. 167.

ἔρδοθεν, ἔρδοθι. 256. 259.
sq. 245.

ἔρτα, οὐνεκα. Graeci his particulis licenter uti. 170. [Eliam in ὄθ' οὐνεκα puto duas particulas idem significantes ἐκ παραλλήλου positas esse. Quapropter nolim cum Loebckio scribere ὄθουνεκα: quam scripturam tetigi in not. ad Sophocl. Aiac. T. I. p. 229. Ex uno Sophocle (Aiac. l. c.) ὄθ' οὐνεκα habet H. Stephanus Thes. T. I. c. 4204. H. Poterat citare etiam ex eiusd. Oed. Col. 855. Item ex Aeschilo, qui Prom. 530. ζῆλῳ σ', ὄθ' οὐνεκ' ἐκτός αιτίας κρυεῖς. ubi quae continuo sequuntur, ἄντων μετασχῶν καὶ τετολημῶς ἐμοί, dignam animadversionem structuram habent: nam vis praepositionis μετὰ pertinet etiam ad sequens participium τετολημῶς. Non infrequens hoc idiomata est in verbis cum praepositione σύν compositis: aliquanto rarius in verbis compositis cum alijs praepositionibus. De illis notavi nonnulla in Indice ad Gregor. Cor. p. 1032. quibus hic accedant sequentia. Euripides Iphig. T. 668. καὶ υποπαγγῆναι καὶ πυρωθῆναι δέμας. Etymolog. M. col. 743. in συμβαρύνεται καὶ ὀξύνεται τοῖς ἀροεννοῖς. ad quem locum Sylburgius p. 44. b.: „sensus est, συμβαρύνεται καὶ

οὐνοξύνεται, praepositione in utroque commate subaudita.“ Verborum cum ἐκ compositorum hoc reperi exemplum. Homerus Odys. XXII. 50. ὄσα τοι ἐκπέπεται καὶ ἔδηδοται ἐν μεγάροισιν. h. ε. ἐκπέπεται καὶ ἐξέδηδοται.]

ἐντροπέσθαι. 31.

ἐντέειν, ἐντέειν. 18.

ἐξάνεσας. 147. 155.

ἐξω et εἰσω confusa. 7.

ἐπαινεῖν. De forma futuri h. v. 10. 64. [Utramque formam frequentatam fuisse, docent verbalia αἰνετός et αἰνετός: quorum posterius Lexicographi parum curarunt. Pindarus Nem. VIII. 66. αἰνέων αἰνετά.]

ἐπαμήσασθαι ἄν. 54.

ἐπί cum conjunctivo. 99.

ἐπί οὐ non semper coalescunt persynizesin. 241.

ἐπί τοι καὶ. 83. [Plato T. XI. p. 19. Bip. ἐπεὶ τοιγε καὶ ὀρθῶς αὐτοῦ θεός εἶπε. Bekkerus dedit ἐπί τοι καὶ — II, 5.

p. 424.]

ἐπί. ἐφ' ἢ γε, ἐφ' ἤτε. 264.

ἐπί et περί confusa. 179.

Epigramma Megaris re-

ptum. 54.

ἐπιδείειν. 164.

ἐπιπάγην vox non Graeca.

224.

ἐπιπευθεῖν. 156.

ἐπιφ' ρεῖν. 171.

ἐρατός passim corruptum.

90.

ἐργάζεσθαι. ἐργάσαι, ἐργά-

σαιο. 214.

ἔρκος ὀδύρων. 110.

A a

Ἐρμίας, Ἐρμείης. 215.
ἔστε et *εἴστε* confusa. 31. [v. not. ad Dionys. Halic. de comp. verb. p. 308.]
ἔτερος. τοῦτερον etc. 155.
ἔτος an digamma habuerit. 219.
εὐ et *ἐκ* confusa. v. *ἐκ.*
εὐόςης. 239.
εὐθανασία: 278. sq. *εὐθανασία* et *ἀθανασία* confusa. 278.
εὐθύ, εὐθύς. 154.
Euripides. 5. 7. 88. 156. 168.
εὔτε et *ἔστε* confusa. v. *ἔστε.*
Eutecnius. 226.
εὐτραπέλος. 25.
ἐφίλοσασθαι γαίαν. 34.
ἐφικνεῖσθαι. 235.
ἐργον pro *ἔργ.* 136.

Z.

Ζεφυρίη primā productā. 71.

H.

η correptum. 132.
ἠβώω. 60. 243.
ἦθεα. 222. [Illic cur *τε* omitti oporteat, causa non alia videtur habenda esse quam digamma. V. Heynius ad Hom. Il. T. VII. p. 754. qui „In Hesiodo“ inquit „aliquot locis est emendandum“. Quod si verum est, v. 121. corrigas: *ἀνθρώποις κατὰ ἦθεα.* Vid. Hom. Odyss. XIV. 411. Et conf. not. ad p. 236. et 243.]

Herodotus. 33.
Hesiodus. 134. 241. v. supra s. v. *Ellipsis.* item s. v. *ἦθεα.* item infra s. v. *μεμνημένος.*
Hesychius. 12. 25. 131. 179.

Θ.

Θαλία. 159.
Theognis. v. infra s. v. *μελεῶναι.*
Theognidis patria. 54.
θηροφόνη. 4.
θησκεῖν. τεθνάναι. 15. [*τεθνάναι*, mediā productā, legitur in Aeschyli Agam. 547. Schütz.]
θηστος, mortuus. 164.
Thucydides. 17.

I.

i dativi elisum. 110.
Iamblichus. 163.
ἰκελος. 225.
 Infinitivorum futuri temporis usus Graecae linguae proprius. 16. 37. [Xenophon Anab. II, 4. 19. *ὡς οὐκ ἀκολουθεῖν εἶη τὸ ἐπιθίσθαι καὶ λύσαι τὴν γέφυραν.* Schneiders: „Ita margo Steph. cum libro Brodaei habet pro vulgato *τὸ τε ἐπιθίσθαι καὶ τὸ λύσαι.*“ Vulgatum hoc me quidem non offendit. — Schol. ad Pind. Nem. VII. 141. *δύνασαι — ἀπάλλεξεν.*]
ἰσηξ. 221.
ἰσημι cum digamma. 213. 248.

ἴσος, ἴσος. 50. ἴσος et οἶος
confusa. 226.
ἴσους, pariter. 20.

Κ.

Caesurae vis ad producendum. 27.

καδικνωσίδου. 233.
καὶ γὰρ postpositum. 49.
καὶ et ὡς confusa. 59.
καινός. αἰεὶ τι καινόν etc. 279.
κατέσχατος. 326.
Callimachus. v. supra s. v.
Aoristus.

καλός. De quantitate h. v. 511.
κατατιθέναι, κατατίθειναι.
32.

κατοπαΐξεν. 276.
καχορεοσάμενος. 215.
καῶθμι. 21. sq.
καῦθος. 21.
κεφαλήφι, κεφαλήφω. 257.
Κηρινθος. 60.
κήρυξ, κήρυξ, 215. sq.
κηράνω. De quantitate h.
v. 157.

κλήτηρ. 273. sq.
Coronae convivales. 66.
κωρος ἄρσεν, 168.
Corporis humani dissectio.
160.

κείρα. 180. [Callimach. H.
in Dian. v. 72.]

κίχλος, ἦ. 179.
κρίσων, κρίσων. 46.
κράσθαι passivâ signifi-
catione. 145. sq.

κυθός. 223.
κυθός. 223.

κίχλις subaudiendum. 38.
[Num in Alexidis fragm. I.
v. 5. scribendum τὰς
ἀκράτους πίνωμεν?]

κέραια v. infra s. v. μελε-
δύναι.

κωλύειν i. q. κολάζειν.
171.

Λ.

λανθάνειν. ληλησμένος, λε-
λασμένος. 187. [Epicam
formam Panyasidi dudum
reddiderant H. Step-
hanus et Wintertonus, quos
secutus est Gaisfordus.]
λείπειν. De aoristo I. h.
v. 148.

Λ βὴ αἰεὶ τι καινόν etc.
279.

Liquidæ pronuntiando ge-
minantur. 134.

λιτουργός. 129.

Longinus. 88.

Λοκουργος orator. 89.

λωμάνεσθαι. De constru-
ctione h. v. 518.

λωβῆν. 155.

Μ.

Magnetismus animalis. 108.

μάκας. 109.

μεγακίτης. 14.

Megara. 54.

μεθύναι, μεθείσθαι. 94.

μελεδύναι, μελεδύνες. 215.

[Etiam in Theognid. v. 863.
malim μελεδύναι. item in
fragmento. Cypriorum,
quod Bekkerus ad illum
versum citavit.]

μελετῶν τιμός. 226. [V.

Schol. ad Pindari Ol. VI.

61. et XIV. 26. Nem.

VI. 91. et VIII. 52. Isthm.

V. 36.]

μεμνημένος. Usus huius
participii, eiusque abso-
lute positi, solentis est

in formulis imperandi.
 V. Hesiod. 592. (ubi prae-
 stat quod al. habent, *ἄρια*
ἔργα.) 584. 656. 675. Plene
 idem 273. sq. *ἀλλὰ σὺ γ'*
ἡμετέρας μεμνημένος αἰὲν
ἐφετμῆς ἐργάζεαι. Abun-
 danter Aeschylus Choëph.
 676. sq. Schütz. alt. *πρὸς*
τοὺς τεκόντας πανδίκως
μεμνημένος τεθνεῶν Ὀρέ-
 στην εἰπέ· *μηδ' αὖτις λάθη.*
 Hunc quoque usum iam
 in Homericæ pœsi repe-
 rias. v. Il. V. 263. XIX.
 153.
μεταδιδόναι. 62.
μετέχειν. 62.
μέτρον. κατά μέτρον. 164.
μη velans cum imperativo
 aoristi. 155. [Aeschylus
 Prom. 532. Br. *μηδέ σοῦ*
μὲλησάτω.] cum coniun-
 ctivo praesentis. 156. 158.
 cum futuro. 318. [Ae-
 schylus S. c. Th. 252.
 Br. *μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς.*]
μητρομήτωρ. 129.
μητροπάτωρ. 129.
μικρός et *ὀλίγος* confusa. 316.
Mimnermus. 90.
μοῖραν absolute usurpatum.
 134.
μόνος i. q. *εἷς.* 212. *μόνος*
 [τῶν], ὅσα etc. 203.

N.

n paragoricum. 5. 9. 19.
 21. 63. 107.
ναῖς. νέα monosyllabum;
 248.
νήφορον. 187.
 Nentra adiectivorum. 19.
 59. 48. 59.
νήφων, νηφογος. 47.
 Nominativus cum infinitivo

loco imperativi posito. 58.
 169. [Aeschyl. Prom. 711.
 sq. *οἷς μὴ πελάξειν, ἀλλ'*
ἀλιστόνοσ ποδας χριμπτου-
σα ῥαχίαιον ἐκπερᾶν χρο-
να. Vid. Hesiod. Op. 742.
 746. Naumach. 32. et
 sic saepissime. Alibi accus-
 sativus ponitur, v. c.
 Hesiod. Op. 751.] No-
 minativus cum infinitivo
 loco optativi posito. 156.
 [Usus illius infinitivorum
 quam dedi explanationem
 in notis ad L. Bos. Ellips.
 p. 620. eam explodit Her-
 mannus in commentatio-
 ne de ellipsi et pleona-
 smo in Gr. l. p. 131. sq.
 Sed in illa disputatione
 viro egregio, ut sumus
 homines, humani quid
 accidisse, facile suscipia-
 beris, si contuleris quae,
 cum meis illis amicis-
 sime conspirantia, adno-
 tavit ad Viger. p. 753.
 sq. ed. I. p. 745. ed. II.
 Add. I. I. H. Nastii li-
 bell. *Ueber Homers Spra-*
che p. 25. Conf. tamen
 quae notavi supra s. v.
εἶναι.]

νόμος, cantilena, fabula. 25.
νόμος. 180. [Callimach. H.
 in Del. 215.]

νώνυμος, νώνυμος. 219.

Ξ.

Ξενόδοχος, Ξενοδοχος, Ξενο-
δοχος. 318. sq.
Xenophon. 17. 88. 155. V.
 etiam supra s. v. Infini-
 tivorum etc.

O.

ὄ, ὄ, τό. Usus articuli insolens. 48.

ὄδε, ὄ δέ. 222. 224. 225. 257. 245. 247.

ὄδ' οὐνεκα. v. supra s. ἔνεκα.

οἶζυρός. 151.

οἶκος etc. cum digamma. 241.

οἶος et ἴσος confusa. 226.

ὀλιγός et μικρός confusa. 516.

Homerus. 99. 241.

ὀμός. 8. una cum. 22.

Oxytonorum apostrophatum et passorum recta tonosis.

ὀπάζειν. 226.

Oppianus. 195.

Optativus usus in interrogationibus sine ἄν. 195. οὐκ ἄν. ibid.

ὄρη et ὄρη confusa. 19. 225.

ὄρη et ὄρη confusa. 19. 225.

ὄρη. De quantitate h. v. 162.

ὄρη. De quantitate h. v. 162.

ὄρη, ὄρη. 70. [Schol. ad Pindari Ol. I. 115.

ὄρη, ἢ νύξ, βαρτόνως ὄρη δέ νύξ, ἀπὸ τοῦ σκότεινῆ, ἐπιθετικῶς, ὀξυ-

νεται.]

ὄς, ubi expectes εἰ τίς. 186.

[Cum Platonis loco comparanda hunc Xenophontis Oecon. IV. 19. Ἐγὼ δέ

καὶ τοῦτο ἡγοῦμαι μέγα τεκμηρίον ἀφροντος ἀρετῆς

εἶναι, ὃ ἂν ἐπόντες ἐπώνται, καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς

παραμένειν ἐθέλωσιν.]

ὄρα. ὄρα etc. relatum ad τὰ etc. 192. sq. [Hesiodus Fragm. p. 445. Loesn.

ὄσσοι ἔσαν μύθημας — τοὺς ἀνδρας πολῆος. In

notissimo Sardanapali epigrammate alii habent

ταῦτ' ἔγω, ὄσσο ἔφαγον — alii τ' ὄσσο ἔγω, ὄσσο

ἔφαγον —.]

ὄτε c. coniunct. 99.

οὐδεμία, οὐδεμῆ. 8.

οὐνεκα. v. supra s. ἔνεκα- οὗτος. καὶ ταῦτα, καὶ ταῦτα

μέντοι. 272. sq.

οὐχί saepe oblitteratum. 307.

ὄρα priori producta. 71.

ὄρα τε. 65.

II.

παρ' καιρόν et παρὰ καιρόν. 516.

παράτριβεν. 55.

παριδεῖν et περιδεῖν confusa. 328.

pariter. 22.

παρόνομος, πάρονος. 18.

Participia ubi naturam inclinationis modum mutant. 47.

πάσασθαι. 15.

πάσχειν. ἦν τι πάθω etc. 88.

πατρομήτωρ. 129.

πατροπάτωρ. 129.

πενεῖν. 327.

πενουῖν. 327.

περίδρομος. 45.

περιδεῖν et παριδεῖν confusa. 328.

περιτρέπειν. 152.

Pindarus. v. supra s. v. ἐκτραπέλας.

πιός. 24.

Plate. 148. 169. 186.

πλίον. τί πλίον et τὸ πλίον confusa. 125.

Pleonasmus. 27. sq. 172.

πλοκαμηῖς. 171.

ποικιλομήτης, ποικιλόμητις.
214.

ποικίλος. 45.

πολυμήθρη. 240.

πολυχρόνιος. 191.

πov. πολλάκι πov, del πov.
177.

Praepositionum usus in eodem loco variatus ad idem significandum. 203.

προμήτωρ. 129.

προπάτωρ. 129.

Pronominum formae ple-
nae et encliticae. 5. Pro-
nominis relatiivi synta-
xis idiomatica. 64. sq.

πρός τινος εἶναι. 91.

πρώτος καὶ τελευταῖος καὶ
μέσος etc. 3.

πυκάζειν. πυκάζειν, πυκάζ-
ειν. 257.

πῶλος passim latet cor-
ruptum. 163.

Socraticus scriptor Bryxiae.
273.

Socraticus scriptor de lege.
273.

Sophocles. 9. 170. [Poste-
riorem Sophoclis locum
quod negavi mutandum
esse, nolim ita intelli-
gi, ac si etiam forma scri-
pturae antiquae mihi
prohetur. Scilicet scri-
bendum σοῦνεκα, quem-
admodum scribimus τοῦ-
νεκα.]

Sotades, 277. sq.

Sotadicum metrum. 277.

σ. Ante has litteras an
brevis corripitur. 151.

σποδιός. 131.

Strabo. 90.

Suidas. v. infra s. v. ὑπέ-
θεος.

P.

παδῶος. 4.

πίπτειν, πίπτειν. 15.

Σ.

Σαλαμιναίτης, Σαλαμινο-
φίς. 113.

σηγῆλος, σηγηρός. 324.

Σικελικός et Σικελός confusa.
55.

Simonides. v. infra s. v. εἶ.

σιούρα. 7.

Σλουφος. De quantitate h.
v. 40.

σκάπτειν διέλλη etc. 165. sq.

σύνφος priori producta. 71.
187.

Socrates an aliquid scri-
pserit. 277.

T.

ταμίον, ταμίον. 324.

τάτης. De quantitate h.
v. 76.

τῶρα. 15.

τῆ non praepositur vo-
cabulo ad quod refertur.

73. [Ne quis mihi op-
ponat locutiones bimem-
bras ellipticas, membris

per τῆ alteramque copu-
lam iunctis, ubi vox

quam sequitur τῆ in priori

membro, in posteriori

ad alteram copulam sub-
audienda est. Quorum

locutionum ratio cum vi-
ros graece perdoctos pas-
sim fugerit, aliquot ex-

empla rei ceteroqui per-
vulgatissimae exprōsem.

Plato T. XI. p. 8. Bip.

σοφίας τῆς τε σεαντοῦ καὶ τῶν νῦν ἀνθρώπων. Plena locutio est: σοφίας τῆς τε σεαντοῦ καὶ τῆς τῶν νῦν ἀνθρώπων. Ut multum fallenetur, si quis copulam τὲ ad σεαντοῦ referens *praepositam voci suae* diceret. Itaque non opus erat, ut in Philemonis fragm. XI. v. 7. Brunckius alterum articulum insereret (not. p. 270.). Panyasis fragm. I. v. 4. ὅς τ' ἐν δαίτῃ καὶ ἐν πολέμῳ —. Quis hīc tam parum sit λογικός, ut dicat τὲ pertinere ad ἐν δαίτῃ habeatque hoc pro exemplo copulae *praepositae*? Immo plena oratio est: ὅς τ' ἐν δαίτῃ καὶ ὅς ἐν πολέμῳ —. Eodem modo Aeschylus Prom. 489. sq. οἵτινές τε δεξιοὶ φύσιν, εὐώνυμοί τε. pro καὶ οἵτινες εὐώνυμοι. Pindarus Nem. I. 46. εὐ τε παθεῖν καὶ ἀκούσαι. plene: εὐ τε παθεῖν καὶ εὐ ἀκούσαι. Plato T. XI. p. 55. ὅτι τε εἰδοθαί —, καὶ ἐπιτετηθευκας —. plene: — καὶ ὅτι ἐπιτετηθευκας. Aeschylus S. c. Th. 1075. sq. Br. ὡς περ τε πόλις καὶ τὸ δίκαιον —. plene: — καὶ ὡς περ τ. δ. Nullarum autem partium orationis frequentiores sunt huiusmodi ellipses, quam *praepositionum*. Plato T. V. p. 286. ἐν τε πόλεσι καὶ ναοῖς. p. 293. ἐκ τε — τοῦ Πειραιῶος καὶ τοῦ ἄστυος. plene: καὶ ἐν ναοῖς. et: καὶ ἐκ τοῦ ἄστυος. Add. not. p. 256.

ubi quod scripsi de Brunckio, fortasse scripsi paullo calidius. In Simonidis quidem loco vir celeberrimus verissime monuit copulam τὲ referendam esse ad vocem sequentem ideoque mutandum ordinem verborum: nam duo illa epitheta sunt unius eiusdemque ὄρου. Sed ubi de rebus agitur diversis, talis copulae positura talesque *praepositionum ellipses* toties occurrunt, ut qui exemplorum huius idiomatis numerum inire velit, non minus ineptus sit, quam qui instituat numerare arenas.]

τελευτήν. v. τέρμα.

τέρμα, postremo. 164. [Jam Hoogeveenus ad Viger. p. 145. cum vulgari τέλος comparavit. Addo, item rarum, τελευτήν. Pindarus Nem. XI. 21. καὶ τελευτᾶν ἀπάντων γὰρ ἐπιεσσομένους.]

τιθέναι, τίθεσθαι. 92.

τίθειν, τίνουσαι, τίνουσαι, 29. 248.

τρέψουσαι ἐπὶ τι, πρὸς τι. 50.

τρέβειν. 55.

τροφή et τροφή confusa. 157.

τροφῆν. De quantitate h. v. 162.

Tyrtaeus. 65.

Γ.

ὕγδια, ὕγεια. 524. 525. 526.

ὑπάγειν. 62.

ὑπερθεν c. genit. 257.

ὑπέρθεος. H. Stephanus Ind. in Thes. P. II. c. 140. C.: „Ἰπέρθεον, Quod est supra numen divinum, vel numinis voluntatem.“ nullo huius adiectivi auctore citato. Robertus Constantinus cum aliis Lexicographis, item sine auctore: „Ἰπέρθεον, ὑπὲρ τὸ θεῖον, ἢ τὴν τοῦ θεοῦ γνώμην, praeter numinis voluntatem.“ Omnes secuti sunt Hesychium aut Suidam. Sed in Hesychio recte monuit V. D. pro ὑπέρθεον legendum esse ὑπὲρ θεόν: eodemque modo in Suida corrigendum est. Praeterea in Demonactis versu, qui est Brunckio in Monostichis v. 202., cum pro ὑπέρθεα e Stobaeo editum sit ὑπὲρ θεοῦς, facile intelligitur, fidem huius adiectivi admodum dubiam esse. Schneiderus versum edidit turpiter hiantem: Θνητός περὶ κως μὴ φρονεῖ ὑπέρθεα. Ἐπερτερία. 33.

Φ.

φαίνειν. φανίη, φανήη. 232. 243.
Philemon. v. supra s. v. τῆ.
φοῖνιξ. 4. φοῖνιξ an φοῖνιξ. 215. sq.

Χ.

χαιτήεις. 152.
χαιτόεις an graecum sit. 162.
χαλεφθεῖς etc. 15.
χάρεν ἕνεκα posita ἐκ παρὰ ἀλλήλων. 169. sq.
Chasmodiae osiores. 108.
χέρον. 66.
χρυσέην; χρυσήν. 215.
χωρίζεσθ. 9.
χωρίς. 9.

Ψ.

ψυδρός. 11. sq.
ψυδρός. 11. sq.

Ω.

ω correptum. 132. 156.
ω et ων per synizesin coalescunt. 50.
ων. 151. 133.

Pag. 20. not. ad v. 218. lin. 2. πόν. leg. πόν.